

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 67Ek/2441/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119467721
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119467721.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného T. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XXX, právne zast. Mgr. Vlastimilom Valkovičom, advokátom, so sídlom Andreja Hlinku 4239/58, 955 01 Topoľčany, proti povinnému DO&DO CARGO s.r.o., IČO: 44 331 070, so sídlom J. Derku 285/43, 911 01 Trenčín, právne zast. JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s.r.o., IČO: 36 864 242, so sídlom Pluhová 29, 831 03 Bratislava, konajúca konateľkou JUDr. Vladimírou Gálikovou Klučkovou, advokátkou, vedenej pred súdnou exekútkou JUDr. Marcelou Šujanovou, so sídlom exekútorského úradu Nálepko 346/1, 017 01 Považská Bystrica, pod sp. zn. 221EX 21/20, o vymoženie 1.490,67,-EUR s prísl., rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2441/2019 zo dňa 7. mája 2020, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2441/2019 zo dňa 7. mája 2020 **z a m i e t a**.

II. Súd oprávnenému **p r i z n á v a** náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2441/2019 zo dňa 7. mája 2020, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 46,31,-EUR.

odôvodnenie:

1. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, doručeného súdu dňa 11.12.2019 sa začalo proti povinnému exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky oprávneného priznanej na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 10Cpr/22/2019-18 zo dňa 26.8.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 29.10.2019 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 67Ek/2441/2019 dňa 14.1.2020 súdnu exekútku JUDr. Marcelu Šujanovú, so sídlom exekútorského úradu Nálepko 346/1, 017 01 Považská Bystrica. Doručením poverenia súdnej exekútky dňa 14.1.2020 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinného.

3. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2441/2019 zo dňa 7.5.2020, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol (výrok I.), povinnému nárok na náhradu výdavkov súvisiacich s jeho právnym zastúpením nepriznal (výrok II.) a oprávnenému priznal náhradu výdavkov v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 46,30,-EUR (výrok III.).

4. Vyšší súdny úradník v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že oprávnený podal voči nemu už aj žalobu nedôvodne. Povinný poukázal prostredníctvom svojho právneho zástupcu na to, že oprávnený pracoval

u neho ako vodič, na základe pracovnej zmluvy zo dňa 4.1.2019 a že jeho pracovný pomer skončil dňa 15.3.2019 v skúšobnej dobe. V tento deň mu povinný vyplatil sumu 1.999,10,-EUR, čo bola mzda oprávneného za február 2019 a marec 2019. O tejto skutočnosti predložil povinný exekučnému súdu príjmový a aj výdavkový pokladničný doklad zo dňa 15.3.2019. Žaloba, ktorú voči nemu podal oprávnený, na zaplatenie sumy 1.490,67,-EUR ako mzdu za február 2019 a marec 2019, bola teda nedôvodná. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom na základe jednostranných tvrdení oprávneného vydal exekučný titul, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný v rozhodujúcom čase nemal k dispozícii technické prostriedky na preberanie korešpondencie z elektronickej schránky podľa zákona o e-Governmente, povinný sa o podaní žaloby ani o vydaní a doručovaní exekučného titulu v danom čase nedozvedel. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom tak v čase vydania exekučného titulu nemal informáciu o tom, že nastal zánik vymáhaného nároku oprávneného v celom rozsahu z dôvodu jeho splnenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti povinný považoval exekúciu za nezákonnú a navrhol ju zastaviť z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Oprávnený k tvrdeniam povinného, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že ich považuje za nedôvodné a v celom rozsahu ich popiera. Poukázal na to, že ak by mal mzdu vyplatenú, neposielal by povinnému dňa 26.3.2019 výzvu na jej uhradenie, ani predžalobnú výzvu zo dňa 9.4.2019, ktoré exekučnému súdu predložil a nepodal by ani žalobu. Tieto jeho úkony, vrátane splnomocňovania advokátov so všetkými s tým súvisiacimi trovami, by boli nelogické, ak by mal mzdu vyplatenú. Príjmový doklad však zrejme skutočne podpísal, avšak išlo o prázdny (nevyplnený) príjmový doklad, ktorý podpísal povinnému v dobrej viere a na žiadosť povinného, ktorý mu prisľúbil, že si ho vyplní v prípade, keď mu bude mzda a diéty vyplatené, čo sa však nestalo. Povinný si špekulatívne upravil príjmový doklad tak, aby vyvolal dojem, že si svoje záväzky splnil. Oprávnený v tejto súvislosti zväži podanie trestného oznámenia, pre predloženie predmetného príjmového dokladu ako dôkazu v súdnom konaní. Napokon oprávnený uviedol, že je len chybou povinného, že exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v rámci tzv. fikcie doručenia, pričom považuje za nepochopiteľné, že povinný ešte v roku 2019 nemal k dispozícii technické prostriedky na preberanie korešpondencie z elektronickej schránky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, oprávnený navrhol, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol a priznal mu náhradu trov súvisiacich s návrhom povinného. Vyšší súdny úradník po preskúmaní súdneho spisu poukázal na skutočnosť, že z príjmového dokladu zo dňa 15.3.2019 je zrejme, že povinný vo svojom návrhu poukázal na skutočnosti, ktoré vznikli do vydania exekučného titulu v základnom konaní. Tieto skutočnosti mal však povinný uplatniť v základnom konaní, v ktorom súd rozhoduje podľa stavu platného ku dňu vydania exekučného titulu, nakoľko ich relevancia sa končí vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stáva podkladom pre exekúciu. Exekučný súd, v štádiu vykonávacieho konania, nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálna vykonateľnosť). Vo vykonávanom konaní súd musí vychádzať z vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože sa vykonáva len to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Exekučný súd nenahrádza súd, resp. iný orgán v základnom konaní v jeho rozhodovacej činnosti. Vyšší súdny úradník zdôraznil, že exekučný titul predložený súdu osvedčuje, že judikovaná pohľadávka v čase vzniku exekučného titulu existovala. Tento osvedčený právny stav nemôže byť v exekúcii prehodnotený. Zároveň poukázal aj na to, že návrh na zastavenie exekúcie, neslúži ako opravný prostriedok proti exekučnému titulu. Exekučný súd je viazaný rozhodnutím vo veci samej, ktoré je vykonávané a ktoré zakladá oprávnenému právo na splnenie určitej povinnosti voči povinnému, a preto exekučnému súdu neprislúcha čokoľvek na tomto rozhodnutí meniť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vyšší súdny úradník považoval za správne tvrdenie oprávneného o tom, že by bolo nad rámec povinností exekučného súdu preskúmať skutkový stav, ktorý bol vyriešený v základnom konaní. Exekučný súd nedisponuje právomocou zohľadňovať okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu, ktoré povinný opomenul alebo neuplatnil v základnom konaní. Skutočnosti, ktoré môže namietat povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie sú skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Povinným uvádzaný dôvod, tak nie je dôvodom na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku nakoľko medzi skutočnosťami brániace vymáhateľnosti exekučného titulu podľa písm. d) patrí napríklad premlčanie, praktická nevykonateľnosť exekučného titulu, či nedostatok hmotnoprávnej legitímácie oprávneného alebo povinného a pod. K tvrdeniu povinného, že v rozhodujúcom čase nemal k dispozícii technické prostriedky na preberanie korešpondencie z elektronickej schránky podľa zákona o e-Governmente vyšší súdny úradník uviedol, že aktivácia elektronickej schránky, teda proces umožňujúci využívanie elektronickej schránky na prijímanie úradných rozhodnutí pre právnické osoby začal priamo zo zákona bez potreby akéhokoľvek úkonu zo strany majiteľa elektronickej schránky. Proces jej aktivácie zabezpečoval priamo správcou modulu elektronickej schránky, teda Úradom vlády Slovenskej republiky. Elektronická schránka

právnickej osoby so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorá je zapísaná do obchodného registra sa aktivovala na doručovanie prvým prístupom osoby oprávnenej do elektronickej schránky alebo najneskôr do 1.7.2017 aj za predpokladu, že sa v období do 01.07.2017 do schránky právnickej osoby nikto neprihlásil. Teda od 1.7.2017 právnické osoby, ktoré sa zapisujú do obchodného registra, prijímajú rozhodnutia v elektronickej forme s rovnakým právnym účinkom ako keby boli doručované v listinnej podobe, prostredníctvom aktivovanej elektronickej schránky. Elektronické doručovanie sa uskutočňuje aj v režime doručovania do vlastných rúk a preto tvrdenie povinného, že sa o podaní žaloby ani o vydaní a doručovaní exekučného titulu nedozvedel považoval vyšší súdny úradník za irelevantné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol ani relevantným spôsobom nepreukázal žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé obsahovo naplniť niektorý z dôvodov, ktoré Exekučný poriadok v ustanovení § 61k ods. 1 spája so zastavením exekúcie, vyšší súdny úradník návrh povinného na zastavenie exekúcie, podľa ust. § 611 ods. 3 Exekučného poriadku, ako nedôvodný zamietol.

5. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo právnenmu zástupcovi povinnému doručené dňa 11.5.2020, podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu dňa 26.5.2020, teda v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť.

6. V podanej sťažnosti povinný poukázal na skutočnosti, ktoré uviedol už v návrhu na zastavenie exekúcie, na ktorých zotrval. Ďalej uviedol, že tvrdenie oprávneného o tom, že podpisoval prázdne doklady, považuje za nelogické, nepravdivé a nepreukázané. Ak by povinný vypisoval doklad až dodatočne, uviedol by do neho dátum až po vydaní exekučného titulu a nie pred jeho vydaním. Poukázal na to, že exekučným titulom samotný nárok veriteľa (v tomto prípade oprávneného) nevzniká, ale sa len deklaruje jeho vznik v minulosti, pričom nárok vyplývajúci z hmotnoprávných vzťahov a nárok vyplývajúci z exekučného titulu je ten istý nárok, ktorý splnením zaniká, bez ohľadu na čas jeho splnenia. Napadnutým uznesením súd „odobril“ legálnosť a plnú legitimitu takého postupu veriteľa, ktorého pohľadávka bola síce v celom rozsahu uspokojená, avšak ak má tento veriteľ vedomosť, že si jeho dlžník nie je schopný pohotovo brániť svoje práva a nároky v súdnych konaniach (napr. pre dlhodobejšiu neprítomnosť, zo zdravotných dôvodov a pod.), môže si veriteľ vymáhať už uspokojenú pohľadávku na súde a následne v exekučnom konaní opakovane znovu a znovu. Zmyslom a účelom právnej úpravy však nie je umožňovať veriteľom špekulatívny postup opakovaného vymáhania už raz uspokojených pohľadávok, zneužívajúc rigiditu a prísnosť jazykového vyjadrenia noriem upravených v Exekučnom poriadku a Civilnom sporovom poriadku. Povinný poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 650/2013: „Moderná konštitucionalistika vyžaduje hľadať právo a spravodlivosť ad causum, teda na jednotlivý a individuálny prípad pred súdom, pričom referenčným kritériom je tzv. súhrn všetkých okolností prípadu. Ústavný súd preto apeluje na všeobecné súdy, aby v prerokúvaných veciach uprednostňovali také interpretačné metódy, namiesto doslovného výkladu, ktoré umožnia spravodlivú úpravu práv a povinností medzi účastníkmi konania ako subjektmi riešeného právneho vzťahu. Prehnane formalistický postup totiž vedie k sofistickovanému odôvodňovaniu zrejmej nespravodlivosti, čo predstavuje popretie základnej úlohy sudcu v každej ním posudzovanej kauze; cez zákon hľadať spravodlivé riešenie sporu, ktoré bude všeobecne akceptované nielen v právnickej, ale i v laickej pospolitosti. Preto aj v tomto prípade bude musieť krajský súd prihliadať na vzájomné vzťahy jednotlivých, do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade vyvážiť s ohľadom na špecifiká danej kauzy, a nie ich aplikovať mechanicky“. Ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo 16. októbra 2018, sp. zn. III. ÚS 388/2018: „Zákonodarca pri tvorbe právneho predpisu spravidla vychádza z toho, čo je bežné, z tzv. normálnych prípadov, pričom osobitné, špecifické situácie, ktoré život prináša, môžu uniknúť jeho pozornosti. V takýchto prípadoch nemôžu súdy postupovať formalistický a zohľadniť iba doslovné znenie zákona, ktorého aplikácia môže mať protiústavné dôsledky. V prípadoch medzery zákona, ak sú dané podmienky pre dotváranie práva súdom, je súd k dotváraní práva nielenže oprávnený, vychádzajúc z princípu rovnosti, dokonca povinný. Inštitút analógie je tak legitímnou metódou aplikácie práva a využíva sa v prípadoch, ak určitý spoločenský vzťah nie je upravený konkrétnym ustanovením príslušného zákona, resp. iného právneho predpisu (analógia legis), resp. ak existuje spoločenský vzťah, na ktorý nepamätá právna norma, ktorá by ho regulovala (analógia iuris).“ Vzhľadom na uvedené právne závery, povinný uvádza, že úlohou súdov nie je len striktná a formalistická aplikácia jazykového znenia normatívnych právnych aktov, bez akéhokoľvek prihliadania na princípy spravodlivosti, ale naopak dosiahnutie takého stavu aplikácie práva v spoločnosti, ktorý už v časoch rímskeho práva bol označovaný za veľmi nežiaduci (Summum ius summa saepe iniuria - Najvyššie právo je často najvyšším bezprávím). Je povinnosťou súdu dotvárať právo a vykladať ho tak,

aby aplikácia práva viedla k spravodlivému vyriešeniu sporu a nie iba k formalistickému odôvodneniu zjavnej nespravodlivosti odvolávajúc sa na jazykové vyjadrenie právnych noriem. Práve formalistické a striktné opomínanie skutočnosti, že pohľadávka oprávneného už bola raz uspokojená a oprávnený sa domáha plnenia, ktoré už obdržal, je celkom zjavným odôvodňovaním nespravodlivosti prostredníctvom formalistickej a rigidnej aplikácie práva. Z hľadiska základných princípov spravodlivosti nejestvuje rozdiel v tom, kedy veriteľ obdržal jemu patriace plnenie, ale podstatné je, že ho obdržal a ak sa ho napriek tomu domáha opätovne, v žiadnom prípade to nemožno považovať za domáhanie sa nároku, ktorý by mu mal spravodlivo patriť. Práve v obdobných prípadoch je v zmysle vyššie citovanej súdnej praxe Ústavného súdu SR nevyhnutná aj sudcovská tvorba práva za účelom spravodlivého usporiadania právnych vzťahov tak, aby duplicitným vymáhaním totožného plnenia nedochádzalo k hrubej neprávosti a už vôbec aby takáto hrubá nepravosť bola označovaná ako plne legitímna pri výkone súdnej moci. Vzhľadom na uvedené skutočnosti povinný navrhol, aby súd exekúciu vedenú voči nemu ako neprípustnú zastavil a priznal mu náhradu nákladov súvisiacich s jeho právnym zastupovaním vo výške 166,68,-EUR, za tri úkony právnej služby.

7. Súd dňa 4.6.2020 zaslal sťažnosť povinného na vyjadrenie oprávnenému, prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Oprávnený sa k sťažnosti povinného, vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu, v písomnom podaní doručenom súdu dňa 18.6.2020.

8. Oprávnený vo svojom vyjadrení uviedol zhodné tvrdenia aké uviedol vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Na doplnenie svojich vyjadrení uviedol, že povinný žiada zastaviť exekúciu len na podklade sporného príjmového dokladu. Tento však mal ako dôkaz preložiť v civilnom konaní, ktoré exekúcii predchádzalo, kde by sa vykonalo dokazovanie za účelom preukázania pravdivosti údajov v ňom obsiahnutých. Nie je povinnosťou exekučného súdu takéto dokazovanie vykonať. Príjmový doklad nie je verejnou listinou, ktorej dôkazná sila je vyššia, než listiny súkromnej a ak sa nedokáže opak, považujú sa skutočnosti uvedené vo verejnej listine za pravdivé bez ďalšieho zisťovania. Pokiaľ ide o aplikáciu extenzívneho výkladu ustanovenia § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v tejto veci, povinný si zrejme neuvedomuje, že by to mohlo vytvoriť nebezpečný precedens, kedy by špekulatívne zmyšľajúci dlžníci na základe rôznych vyfabrikovaných listín preukazujúcich splnenie dlhu žiadali o zastavenie exekúcie. Oprávnený naďalej popiera akékoľvek tvrdenia povinného o zániku vymáhaného nároku jeho splnením pred začatím exekúcie. Navrhol preto sťažnosť povinného zamietnuť ako nedôvodnú a priznať mu náhradu trov konania špecifikovaných v návrhu na vykonanie exekúcie.

9. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

11. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

14. Po preskúmaní veci sa sudca stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, ktoré považoval za dostatočné, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé. Súd naň v podrobnostiach preto odkazuje. Vyšší súdny úradník sa v dostatočnom rozsahu a právne správne vysporiadal s tvrdeniami povinného uvedenými v podanom návrhu na zastavenie exekúcie ako aj s tvrdeniami oprávneného. Sudca preto dospel k záveru, že sťažnosť povinného je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť.

15. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 13. odôvodnenia, sudca nad rámec uvedeného k argumentácii povinného v podanej sťažnosti uvádza, že ustanovenie §61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré súd exekúciu zastaví, pričom povinný, ako nositeľ dôkazného bremena k svojim tvrdeniam, musí v návrhu na zastavenie exekúcie uviesť okolnosti, ktoré podľa neho, po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

16. Je potrebné zdôrazniť, ako to už uviedol aj vyšší súdny úradník, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, teda preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálnu vykonateľnosť). Obsahom exekučného titulu je exekučný súd viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania, (aj vtedy ak by existovali), sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytýkané nedostatky vzniknuté v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20Cdo/1940/2008). Nemožno preto prisvedčiť obrane povinného, ktorý v návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v podanej sťažnosti, uvádza skutkové tvrdenia, ktoré vychádzajú z právnych skutočností a právnych úkonov, ktoré boli dané už pred vydaním exekučného titulu (týkajúce sa pracovného pomeru medzi oprávneným a povinným, spôsobených škôd alebo vykonaných úhrad), s ktorými sa, v konaní v ktorom bol exekučný titul vydaný už vysporiadal súd prvej inštancie. Na namietanie a posúdenie týchto skutočností bol priestor práve v konaní, v ktorom súd rozhodoval o vydaní exekučného titulu. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Skutočnosť, že sa povinný subjektívne nestotožňuje rozhodnutím súdu prvej inštancie, neznamená že jeho tvrdenia bude preskúmať exekučný súd. Exekučný súd, nie je ďalšou odvolacou inštanciou a nie je ani príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva (pasívna vecná legitimácia žalovaného) a ani nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule, či ex ante poskytnúť ochranu povinnému v rozpore s výrokom právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. Ochrana hmotnoprávnych vzťahov subjektov práva je potrebné rozlišovať a aj poskytovať v závislosti od procesnoprávneho štádia konania, v ktorom sa vzťah subjektov práva nachádza, t.j. či ide o tzv. základné konanie, v ktorom nadobúda pôvodné ohrozené alebo porušené subjektívne právo príslušnú procesnú ochranu a to v podobe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, alebo ide o konanie vykonávacie - exekučné, ktorého zmysel spočíva v uskutočnení núteného výkonu subjektívneho práva z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré povinná strana nespĺnila dobrovoľne, ktorú exekučný súd poskytuje zabezpečením efektívneho vymáhania uplatneného judikovaného nároku oprávneného a súčasne zabezpečením primeranej ochrany základných práv povinného. Ochrana práv a právom chránených záujmov vo vykonávacom konaní, však už nie je spojená s opätovným hmotnoprávnym skúmaním porušeného subjektívneho práva, ktorého skúmanie a posudzovanie už bolo predmetom ochrany práv subjektov v základnom súdnom konaní. Podstatou exekučného konania je nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia a s tým spojená ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov exekučného konania. Rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu.

17. V tejto súvislosti súd môže už iba poukázať na to, že právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf 65/2011).

18. Ak povinný poukazoval na skutočnosť, že nevedel o existencii platobného rozkazu nakoľko v danom čase nebol prihlásený do svojej elektronickej schránky, súd dospel k záveru, že ide o skutočnosť subjektívne, pričom v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) zák. o e-Governmente, k doručeniu elektronickeho dokumentu doručovaného do vlastných rúk objektívne a platne dôjde aj v takom prípade, ak sa o tom povinný nedozvedel. Povinný tak sám, svojím subjektívnym konaním, (objektívne dôvody

neboli preukázané), resp. opomenutím konania, keď nevenoval náležitú pozornosť fungovaniu svojej elektronickej schránky, do ktorej mu bol riadne doručený exekučný titul, nedbal na ochranu svojich práv a záujmov. Keďže nejde o skutočnosť, ktorá by bola dôvodom na zastavenie exekúcie, súd považoval sťažnosť povinného v tomto smere za nedôvodnú.

19. V posudzovanom prípade súd ďalej zistil, že oprávneným predložený exekučný titul, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 10Cpr/22/2019-18 zo dňa 26.8.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 29.10.2019, je spôsobilým exekučným titulom. Právo priznané exekučným titulom je priznané v prospech oprávneného a povinnosť ním uložená smeruje voči povinnému. Možno tak konštatovať, že v posudzovanom prípade sa exekúcia vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu, ktorý je vykonateľný aj po materiálnej aj po formálnej stránke a z ktorého je zrejmé, kto má plniť, komu má plniť, akú povinnosť a v akej lehote má plniť.

20. K tvrdeniam povinného, ktorý sa v podstate domáha toho, aby exekučný súd považoval exekučný titul - rozhodnutie iného súdu, za nesprávne a nezákonné, keďže vymáhaný nárok uhradil oprávnenému ešte pred vznikom exekučného titulu, čo však oprávnený označil za nepravdivé tvrdenie, súd uvádza, že exekučný súd nemôže prijať vo svojom rozhodnutí záver o tom, že predložený exekučný titul je nesprávny, nezákonný, že právo v ňom judikované nebolo dané, že neexistovalo a preto ho nevykoná, ako to navrhuje povinný. Súd v tomto smere nepovažuje za správnu ani argumentáciu povinného, z ktorej vyplýva, že ak tak exekučný súd neurobí, potom postupuje rigidne, nezákonne a nespravodlivo a že sám má povinnosť dotvárať právo a nevykladať zákon iba formalisticky, pričom sa povinný odvoláva za rozhodnutia Ústavného súdu SR. Súd k uvedenému uvádza, že súhlasí so závermi Ústavného súdu, ku ktorým dospel v povinných citovaných rozhodnutiach a v súlade s nimi súd vždy aj postupuje. V posudzovanej veci, je však nutné zdôrazniť, že v danom prípade medzera v zákonnej úprave uvedenej otázky nie je. Sporné sú skutkové tvrdenia účastníkov exekučného konania. Exekučný súd preto nevidí podmienky na dotváranie práva v prospech povinného, ako to subjektívne navrhuje povinný. Súd po individuálnom posúdení všetkých okolností prípadu danej veci konštatuje, že predovšetkým sám povinný svojou nečinnosťou a zanedbaním svojich práv, keď nepreberal poštové zásielky, spôsobil vznik spornej situácie. Nemožno akceptovať záver, ku ktorému sa snaží dospieť povinný, že nevyriešenie spornej situácie v základnom konaní, z dôvodu neuplatnenia relevantnej obrany povinného, ktorý si nepreberal doručované zásielky, má v štádiu vykonávacieho konania, povinnosť vyriešiť exekučný súd, pričom ak exekučný súd „nezvráti“ rozhodnutie súdu v základnom konaní a jeho „neprevzatie zásielky“, potom je jeho postup prehnane formalistický. Takýto záver podľa názoru konajúceho súdu nemožno považovať za správny a majúci oporu v zákone. Práve naopak, súd je toho názoru, že ak by tak urobil, práve vtedy by postupoval nezákonne, arbitrárne, svojvoľne a v rozpore s princípom právnej istoty, ako jedného zo základných princípov právneho štátu a princípom stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Takýmto postupom by súd porušil základné práva dotknutého účastníka konania na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyšší súdny úrad správne poukázal na to, že exekučný titul predložený exekučnému súdu osvedčuje, že judikovaná pohľadávka v čase vzniku exekučného titulu existovala a že tento osvedčený právny stav nemôže byť v exekúcii prehodnotený.

21. Podaný návrh na zastavenie exekúcie, okrem uvedeného, spočíval iba v subjektívnych tvrdeniach povinného o nespokojnosti a nezákonnosti exekučného titulu. Povinný poukázal na príjmový pokladničný doklad podpísaný oprávneným, ktorého obsah ale oprávnený rozporoval. S takýmito tvrdeniami povinného sa vyšší súdny úradník vysporiadal správne a v dostatočnom rozsahu. Povinný nepredložil súdu žiadny iný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, hoci pokiaľ ide o vyplatenie mzdy, povinný ako zamestnávateľ má v súvislosti s vyplatením mzdy aj povinnosť vyplatiť zo mzdy zdravotné, nemocenské, starobné a iné poistenia, voči subjektom odlišným od oprávneného, či odovzdanie výplatnej pásky zamestnancovi s rozpísaním jednotlivých zložiek mzdy. Za skutkového stavu, že oprávnený, ktorý mal voči povinnému svoje právo judikované súdnym rozhodnutím, preto exekučný súd nepovažoval tvrdenie povinného o tom, že k uhradeniu dlhu došlo, za dostatočne preukázané. Povinným tvrdený dôvod na zastavenie exekúcie, t.j. skutočnosť, ktorá by bránila vymáhateľnosti exekučného titulu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, súd preto považoval za nepreukázaný.

22. V súvislosti s prejavom nespokojnosti povinného s rozhodnutím, ktoré je predložené súdu ako exekučný titul a s napadnutým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, exekučný súd poukazuje

na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo na úspech v spore, resp. právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany sporu ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávaná a predstavy strán sporu. Tu súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010), ktorý konštantne uvádza, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

23. Súd v tomto smere dodáva, že ako už uviedol vyššie, za skutkového stavu, keď oprávnený disponuje právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, popiera ako nepravdivé že nárok z neho vyplývajúci mu bol povinným splnený, exekučný súd nemôže oprávnenému odoprieť právo domáhať sa súdnej ochrany pri výkone priznaného práva. Oprávnený si v exekučnom konaní iba uplatňuje právo priznané mu vykonateľným exekučným titulom, ktoré nebolo povinným splnené dobrovoľne, t.j. realizuje svoje právo.

24. Teda, vychádzajúc zo skutočnosti, že povinný neuviedol a nepreukázal v podanej sťažnosti žiadne skutočnosti odôvodňujúce, v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, sudca podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

25. Keďže povinný inicioval návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov exekučného konania s tým súvisiacich.

26. Podľa ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

27. V zmysle ust. § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti návrhom na zastavenie exekúcie.

28. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

29. V zmysle § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

30. Podľa § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

31. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie, súd konštatuje, že povinnému nevznikol nárok na náhradu trov konania, ktoré si návrhom uplatnil, z dôvodu, že v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie vrátane konania o sťažnosti nebol úspešný a exekúcia nebola zastavená z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

32. Oprávnený si uplatnil trovy právneho zastúpenia súvisiace s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, vrátane konania o sťažnosti povinného. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekúcie, súd priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Súd konštatuje, že oprávnený má, v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, vrátane sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2441/2019 zo dňa 7.5.2020, nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, za úkony právnej služby, ktoré si uplatnil a to za písomné vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie a k sťažnosti povinného. Náhradu trov za úkon právnej služby za vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie, už oprávnenému priznal vo svojom rozhodnutí vyšší súdne úradník. Súd, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci ako ju vyčíslil oprávnený, t.j. vo výške 1.490,67,-EUR, priznal oprávnenému trovy právneho zastúpenia vo výške 35,69,-EUR za jeden úkon právnej služby, za vyjadrenie sa k sťažnosti povinného, spolu s režijným paušálom pre rok 2020, vo výške 10,62,-EUR, čo je spolu suma 46,31,-EUR. Odmenu zvýšenú o PDH si neuplatnil.

33. Po právoplatnosti tohto uznesenia bude súd postupovať v súlade s § 199d Exekučného poriadku.

34. Vzhľadom na uvedené sudca rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).
Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).